

SUZUKI T500J ZD-263

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
1	LIIKENNEHISTORIA since 1971												
2	SF-Ajokortti 29.05.1968 - 31.12.2017 <i>Kuorma-auton ammattiajokortti</i> "ABCE"												
3	EU-Ajokortti 16.05.1999 - 23.02.2018 "ABCE" Piltetty!												
4	FIN-Ajokortti 6.03.2013-25.02.2018 "ABE"												
5	merkki	tyyppi		RekNo	Vm	ostopvm	alettu	km/vuosi	vuosia	myyjä	myyty	PÄIVÄÄ	km päivässä
7	Suzuki	T-500J		ZD-263	-72	9.4.1972	18300	40024	0,46	BENSOW	23.09.1972	167	109,58

En tajunnut ajoissa; keväällä, kesän; (1972) mittaan ottaa kameraa esille; mukaan niin onneksi sentään lopulla, syksyllä juuri ennen vaihtoa seuraavaan Suzukiin **ZE-570**:neen otin nämä kuvat. Jotka eivät kerro totuutta kesästä.

Sillä melkein heti kevään alkuun vaihdoin kuvissani olevan korkean "lehmänsarvi"-ohjaustangon pieniin lyhyisiin "ClipOn"; "Clipponeihin" jotka olivat suoraan etuteleskoopeissa kiinni joten ajoasento oli erittäin makaavan matala.

Kuvissani on pyörän muut muutokset nähtävillä. Isot kuorma-auton vilkut edessä ja kaatumarauta suojaamassa paitsi moottorin kylkiä myös kaatujan jalkoja.

Ohessa myös kaupallinen kuva=>

Olin tehnyt kaupat tammikuussa viedessäni Kawasaki S2 350 TriWing'in Bensowille tilaten uuden moottoripyörän Bensowin edustamasta Suzuki-linjastosta: T500J:n.

Se tuli saataville; haettavaksi, ostettavaksi huhtikuun 9 päivänä herrain armon vuotena 1972 Hänen syntymänsä jälkeen. Ja Oy BENSOWin myymälässä Helsingin EteläBulevardin varrella. Jonne aamubussilla!

Timo Sinisalo [supermyyjä ja tosi motoristi] oli oikein kohtelias ja asiantuntevan ystävällinen saadessaan allekirjoitetun osamaksusopimuksen. Ja myös samaan laskuun lisättävän **punaisen** (!) kokonahka-ajosasun valkoisine sivuraitanauhoineen sekä todella upean vihreänä välkkyvän "MetalFlake"-kuvioisen **Grandturismo** yksi-kokokypärän johon otin lisäksi mustan lipan sekä kuplamallisen sadevisiirin. Sovitin ajohaalaria kaupassa ja kyllä tunsin myyjän kuristavan väljää selkäosaa saadakseen liian lihavan puvun "istumaan" hoikan nuorukaisen ympärillä siedettävästi. Mutten sitä sitten tajunnut noteerata nahkaa liian isoksi itselleni. Siinä se meni . . .

ZD-263

Sitten talutettiin uusi kiiltelevä moottoripyörä ovesta sisäholvipihalle.

Myyjä sanoi tankanneensa siihen noin puoli tankillista bensiiniä – kaupantekijäiseksi.

Arvelin, että sillä pääsisi hyvinkin Porvooseen. Ajopuku kiinni, kypärä päähän ja hihna tiukalle hanskat käteen ja eikun virta-avainta, ryyppy vivusta ja rankkaa potkua: jumalaton koneääni kaikuen (kypäränkin sisälle) jyrähti kiviporttiholvistossa!

Siinä sitten penkille istahtaen uuden vauhtikoneen leveän ohjaustangon kahvoihin ja ykkönen alas kytkin kiinni: siitä se lähti – oikealle alas Kauppatorille Havis Amandan ohi Presidentin Linnan ja Uspenskin Katedraalin EteläRantaa Kulosaaren kautta kohti Valtatie Kuutosta. Porvooseen . . .

Johan oli upeaa.. Tässä sentään kuuli moottorin äänen! Tosin vaimeasti kun **Grandturismo**-kypärä. Tällä kertaa varovaisesti kotipihaan...

Porvooseen oli ostettu samana keväänä – oliko – seitsemän (!) uutuuden kiiltävää Suzuki T500J-moottoripyörää! Timikin oli joutunut vaihtamaan oman uskollisen Yamaha RD350:sen tähän "muodikkaaseen" konepyörään muiden ohella.

Kaikki olivat samaa värikaavaa, kermankeltainen ja kalpean oranssinpunainen. Paitsi yksi: Teegen oli sammaleenvihreä-kermainen...

Heti ajelimme Porvoota ristin rastiin ja Unkalta Kiito-Baariin. Ja takaisin. Jopa Porvoon torin ympäri parikin kierrosta ;-].

Nyt sai olla tarkkana iltaöisin kotiin ajaessani koska 2-sylinterinen 2-tahti 500 ccm moottori oli ÄÄNEKÄS!

MATKA – JA TAKAISIN

Kuten jo aiemmin oli todettu, minua kiinnosti matka-ajo.

Mietin minne? Loogisin oli "pohjoiseen" .... Mutta miten kauas; pitkälle...?

Sen aika selvittää. Ja minä . . .

Toki kerroin äidilleni matka-aikeista. Oli epäileväinen vaikka olin jo kokenut moottoripyöräilijä (! – Kawasakilla yksi kesä, syksy ja talviajo Helsinkiin. Noin 13700 km – ei edes kunnan kaatumista). Minulla oli vielä se kahden hengen harjattelulta sitten Hammerfestin matkalta. Kasseihin retkitavaraa äidin valinnan mukaan ja eräänä kevätkesän aamuna sitten jyräytin 500 ccm kaksitahtimoottorin käyntiin pihaportin luona.

Pohjoiseen...

Enemminkin vaistonvaraisesti kuin suunnittele mattomasti ajoin Keravalta Lahteen, Heinolan kautta Mikkeliin josta illan viiletessä huomasin olevani Kuopiossa.

Sieltä siis etsin leirintäaluetta.

Ja paikan teltalleni aivan lievästi viettävän rinteiden myötä pysäköin ja purin pyöräni varusteista yöpymismateriaalin aloittaen teltasta jonne tavarat. Mietteliäästi katsoin parinkymmenen metrin etäisyydellä olevaa lumikasaa...

Vielä iltapala kaasukeittimellä nakkeja/sinappia.

Yö olikin kolea. Sain kuitenkin nukuttua makuupussin tiiviissä otteessa melkein kaikki vaatetus paitsi punanahkainen ajopukukokohaalari ylläni. Sen ”säästin” todella kylmiä öitä ajatellen... Suuntahan oli pohjoiseen... Aamupalan – kahvia nakkeja/sinappia – myötä keräsin leirini ja asetuin ajohaalariini. Minne? Itään...

Matkareitti taisi kulkeutua Riistaveden, Tuusniemen, Outokummun ohi Ylämyllylle josta työnnyin Joensuun myötäillen jonnekin peräkylien Jerusalemin ohi...

Yö oli ollut kolea. Nyt aurinko paistoi kesäkevään täydeltä. Ja nukuttikin...

Ajoin tien sivuun, jonkin matkaa metsikön halki heinittyneelle metsäaukealle melkein ison kiven juureen. Ruokailtuani álaCarteni nakkeja/sinappia oikaisin itseni nyt alusvaatteisilleni torkkumaan nahkapukuni päälle. Ja nukahdin...

Kunnes.. Tuli hikiolo...

Kääntelin mutta kesäinen aurinko oli polttavahko.. Heräsin paremmin. Kääntelehdin mutta läheinen kivi oli oudon oloinen. Tarkensin näkimiäni: jumalattoman iso paksu sahalaitakäärme lihavalla kiepillä myös aurinkoa ottamassa!

Lie puolitoista metriä väliä jalkopäähäni...

Ääääärimmäisen varovasti vetäydyin etäämmäs ilman äkkiliikkeitä vetäen ”patjani”; ajohaalarin pois ja keräsin leirini kuin hidastetussa elokuvassa kasaan ja sitten talutin; vedin moottoripyöräni takaperin kauemmas letkumaisesta lihakasasta – joka kumma kyllä ei muuten osoittanut kiinnostusta kuin hennoin hännänkärjen vippauksin että haarakielen haistelulipauksin.

Tavarat kassiin kassi pyörän kylkeen ja vielä talutin taaemmas ennekuin edes käänsi sen toiseen suuntaan ja sitten polkaisten käyntiin..

Näin sitten itärajaa kohti.

Ilomantsissa sitten taas tankkaus ja jokin leirintäpaikka josta kävelyä (ilman haalaria) katsomassa paikallista keskustaa.

Yön jälkeen – edelleen koleahkoa – katselin karttakirjaa; punahopeakantinen Valittujen Palojen Suomen kartasto täytti melkein puolet toisesta kassistani ja taatusti hankala lukea katsoa etsiä ajaessa reittejä – minne sitten?

Sitten etelään mutta joitain paikallisteitä. Rajan pintaa alas Wärtsilään; se oli UusiWärtsilä josta pujottelin Tohmajärvi-Kiteen kautta (6) kuutostielle. Ja tankkaillen matkan myötä Porvooseen illaksi.

Onneksi oli ”isossa” Suzukissa sentään reilumpi tankki jolla pääsi yli kolmesataa (300 km) äärimmilleen joskin oppineena Kawasakin lyhytjalkaisuuteen tankkailin ehkä vähän turhankin usein.

Näin aloitin uuden kesän uudella moottoripyörälläni.

Porvoon pojat kurvailivat lähinnä torin ympäri päristellen jyristellen isoin 500-kuutioisin Suzukein joita nyt oli riittävästi herättääkseen; pitääkseen kaupungin asukkaita illasta yli puolen yön...

YKÄ

Sorry Ykä: muistin nimen väärin ja tempaisin muististani olettamani nimen.

Johanneskin oli tulossa sitten. Ykällä oli myös viissatanen mutta Hondan uutuus ”pikkutuutti”: **HONDA 500 four**; ihan näyttävän oloinen viheriän kimalteleva, kauniisti suriseva laite.

Hän ei ollut niin pyöräporukkaamme tiukasti sidonnainen. Oli ”reppuri”; keikkaduunari – oliko – Nesteellä jossa sellaisia ammattimiehiä tarvittiin ja paljon: aina jotain hommaa; rakentamista, korjaamista tai ainakin huolto siellä oli tekeillä.

Pyöri silloin tällöin mukanaamme ja juttelin kanssaan yhtä kaikki.

Kun osuimme SHELL-aseman edessä (Auto-Hellbergin piha Mannerheimin ja Vesitorninkadun (nyk. Linnankosken) kulmauksessa. Juteltiin: juhannus tulossa, minne matka; missäs vietät? Miten?

Josta päädyimme yhteislähtöön kahdestaan – kahteislähtöön yhdestään.....

Aattoamuna suuntasimme länteen. Läpi Helsingin ja kauemmas. Jossain Salon tienoilla käännyin Ykän perässä rannikkoa kohti ja totesin olevamme Nauvon saaristopitäjäsaarivissä jollakin niistä saarista. Kummallakin oli tietysti prätikäily perusvarusteena teltasta ja makuupussista varavaatteisiin sadevälineitä unohtamatta.

Katselimme ympärillemme; oliko jokin tanssilavan tapainen: valot ja väkeä ja soittokunta tangon tahtia taivuttelemassa.

Katselimme ajalehtien hitaasti porukan sivuitse. Kun joku äijän köriläs tarttui Suzukini takatelineeseen: mölyten uhkaavasti sitä tarkoittaen... Säikähdin... Vedätin pyörää reippaammin mutta ukon käsi oli takiaisena telineessä ja julisti kaljakavereilleen, että ...otan ton pyörän ja annan jätkälle turpiin; mitä v** tänne tulee hillumaan saatana meidän naisia ....!!!

Olisin ollut todella ongelmassa mutta Ykä tuli takasin ja totesi vakuuttavasti tälle tyyppille hyvin painokkaan rauhallisesti että sulle tulee paha ongelma jos ei heti päästä irti..

Sai tyyppin arvelemaan ja väännälsin kaasukapulalla pyörää hyökkäämään eteen jolloin otteensa irtosi... Vapisin mutta lähdimme. Etsimään rauhallisempaa paikkaa.

Sivumalta näin pari neitokaistyttyä juttelevan ja Ykä kurvasi luokseen; minä perässä.

Juteltiin ja tarjosimme moottoripyöräin takaistuinta neidoille.

Raija kipaisi Ykän Hondalle tarttuen vyötäisille tyttöjen tyyliin ja Sari kiipesi taakseni: "Minne?" Mennään katsoman avomeren (?) puolesta lauttasatamaa, hienoa merimaisemaa.

Ja niin menimme.

Maisemat olivat kesäyön kauniita ja niin olivat tytötkin. Ja Koskispullo kummallekin parille....

Hiljalleen pienen suukottelun kera sitten palasimme leirintäalueelle ja siirryimme kumpikin pari telttoihimme..

Suvi oli onnea...

Aamulla heillä oli kiire – ilmoittautua (?) jonnekin ja kiittelivät ihanasti pikku jälkisuukoin.

Ykän kanssa mietimme hyvän hetken mutta varsinainen kokkojen polttaminen oli ollut enemmän sivuseikka joten oleellisin oli ohi. Kaikessa rauhassa käänsimme etupyörät kohti mannerta ja palasimme samoja teitä Helsinkiin saakka jonne Ykä sitten jäi omille jäljilleen.

Minä kotiin. Kaikki OK.

TÄRINÄ-ÄRINÄ

Jo heti alusta kaupasta kotimatalla olin huomannut, että iso kaksitahtinen moottori oli aivan eri kuin edellisen Kawasakin kolmisiipinen sametinpehmeä käynti. Kaikkea ei saa . . .

Konemylly tärisi tietyillä kierroksilla jotka viitosvaihteella kattoivat 80 <->120 kmh.

Asiasta juteltiin vertailuja Porvoon "Suzukistien" kera harmitellen; päivitellen tilannetta ja osoittautui, että ainoastaan minulla tärinä laantui aika paljon n. 4500 rpm jälkeen... Kaikilla muilla pyöriensä moottorit jyristivät täristivät koko kierroslukualueen perille ylös asti . . .

Saatoin siis silti olla kohtuullisen tyytyväinen lopputilanteeseen.

MATKALLA LOVIISAAN

Lähdin "muuten vain" vähän ajelemaan "jonnekin...".

Etupyörä kääntyi itään; Loviisan suuntaan ja takapyörä seurasi..

Se oli täryjyrähoitoa. Loviisan (se vanha tie silloin ainoa Suomenlahden itäistä rannikkoa eli oli VT-7 valtatie) suuntaan oli vain muutama nopeusrajoitus isompien risteysten kohdalla: loput silloin vapaata vauhtia! Arvelin sen 120 + nopeuden olevan vähän yläkanttiin huviretkelle joten harmistuneen ärtyneenä ajattelin: "Tärisköön nyt sitten perkele...."

Aikani ajelin, noin 100 kph Loviisa jo häämötti joten en viitsinyt keskelle kaupunkia että 'pohjavesitauko' sitten tien reunapuskien takana – tuossa on pysäkkikin...

Sitten palatessani katsoin: työkalukotelon kansi puuttui!? Tarkistin: työkalut puuttuivat! Käänsin kytkin valot: Ei lähivaloja (niitä käytin aina ajaessani), noh? Ei vasenta etuvilkkuva, ei yhtään takana vilkkuvaloja. Ei takavaloa ! Ai; eikä etuparkkiakaan....

Että tämä pyörä hajosi käsiin jos ajoi tärinäkierrosvyöhykkellä... Siis täryjyristi!

Kuljin sen ehkä pari sataa metriä tien reunaa; ojan penkkaa takaisin ja edes etsien työkaluvalikoimani ripottelua ojan penkoille...

Yhtään en löytänyt ensimmäistäkään: siellä ne ovat ojanpenkassa vielä alumiiniavaimet tänä päivänä.

En viitsinyt vaivautua vaan käännyin kotiin. Maku oli: "hukkareissu".

KONTIORALLI 1972

Että siitä puhuttiin. Porvoon pyöräpoikien kerakin.

Huimia oli suunnitelmat ja kaavailuja tehtiin.

KontioRalli toimi/[toimii](#), siten että tiedoksi annetaan kokoontumispaikka jossa kerrotaan missä ja minne mennään tällä kerralla itse Ralliin; sen kokoontumis/pitopaikkaan.

1972 se oli Ämmänsaari: Ämmänsaaren Shell.

Jotenkin sitten ajoissa sinne lähtiessäni totesin jo alkumatkasta, ettei ollut prätkämatkaseuraa Porvoosta...

Sarjassamme: "ei haittaa" jyristelin päristellen Suomea ylämäkeen; Kainuuseen kelpo vauhtia sitten – kun oli pakko pitää yli 120 kph...

Kas: TIETYÖ...

Asfaltti katosi alta ja oli tasoitettua kovettunutta hiekkaa – sitten loiva kurvi oikealle kurvin sisäpuolella hiekkatörmäpenkka:

JA VASTALEVITETTYÄ IRTOHIEKKAA PAKSUN TASAISENA PATJANA !!!

Mittarissa runsas 120 ja syöksyin hiekkakaarteeseen: vähensin varovasti kaasua äkkiliikeitä välttämällä Suzukin "leijuessa" loivin kaarroksin enkä vaihtanut pienemmälle vaan annoin vauhdin hiljalleen hiipua pyörän ajautuessa loivin S-mutkin jotakuinkin tiellä; tien leveyttä käyttäen hidastusloiviin mutkiini kunnes uskalsin varovaisesti koskea jarruihin...

Pysähtyi. Istuin jalat harallaan Suzukin satulassa jalat kädet pää vapisten.... Huhhhhuuuuhhh....

Henkäiltyäni hyvän aika sain liikuntakykyäni takaisin että ajelin nyt sitten n. 40 kph tietyöalueen toiseen päähän. Josta aika varovaisesti kurkistelin kunkin seuraavan näkemäesteen; mutka tai kummun yli ohi ja välistä. Matkailu jatkuili....

Mietin: onneksi oli T500J ! **Kasawakillani** olisin ollut jo/vielä kumossa ojassa...

Tämä T500J oli kilpakäytössä ajo-ominaisuuksiensa myötä: vain koneen viritystä ja Racing-pakoputket räikkymään !

Hämärtyvässä sitten kesäheinäkuussa katselin kylää. Oli täällä moottoripyöräilijöitä huristellen edestakaisin kylän kujakaduilla. Hetken etsiskelin motoristitiivistymää jossa oli lippuja; banderolleja.

Nykyisten sääntöjen mukaan rallipaikkaa ei kerrota etukäteen rallivieraille, vaan jokainen saapuu ensin kontrollipaikalle. Kontrollipaikalta saa ohjeet siitä missä varsinainen rallipaikka sijaitsee. Matkaa sinne on kontrollipaikalta yleensä alle 100 km. Näin ollen jännitys säilyy aina viime hetkille asti.

Copyright [moottoripyöräkerho 69](#)

Logiikka on ja oli sama 2019 kuin 1972.

Ilmoittauduin ja sain lupaliput ja ohjeet: " ..joku helvetin Simojärvi!?"

Selittiväthän järjestäjät minne päin piti suunnistaa ja mennä sinne missä Simojärvi on. Vieressäni hääri joku Bemarikuski jolla oli hiukan sama ongelma. Joten liittouduimme kahteen ja käänsimme nokkamme luoteeseen: BMW edellä: – "...kas olen jo viime vuonna käynytkin KontioRallin mutta tämä on uusi paikka minne mennään..".
Ja mentiin.

Heppuli väänsi Bemukalla menemään, että katteet vipattivat. Jouduin painamaan perässä ihan tosissani pysyäkseeni.

Pirttikosken kautta olisi lyhin tie kokoontumispaikalle Simojoen syrjäkorpeen. (sinnekö motoristipäristelijät oli häädetty leikkimään?)

Oli siellä – yllättäen – päällystettyjä kaitateita. Tuskin autoin ohituskelpoisia mutta Bemaristi piti bemareiden sinivalkoristimerkkiympyrää kunniaansa ja kiidimme noin +/- 150 kph kaitateilla väliin pusikoiden ohi ja välitse. Jolloin jo ajattelin, että eihän se kaipaa kuin porotokan johtoporoa tien yli...

Siitä tulee lihapiikasoppaa; poro/ihmissekoitusta rauta/bensamausteella.

Ihmeekseni sillä kertaa (toista ei sitten tullutkaan) pääsimme pujotellen risteyksistä jotain outoa kautta todellakin oikeaan paikkaan: luonnonpuu aukealle johon alkoi kerääntyä pyöräkansaa milloin *minkäkin polun suunnasta* rallyepaikalle!

Asetuimme taloksi. Päivä oli vasta ensimmäinen eikä ollut kovin ruuhkaa. Teltta pystyy. Ruokaa; nakkia sämpylää meetvurstia, limsaa, näkkäriä sekaan ja asennoitumistorkut.

Eriäänisiä pyöriä ilmestyi epämääräisin välein paikalle hakien itseään ja paikkaa itselleen.

YÖ

Normi toimet aamusella ja oliko/olihan siellä jotain aktiviteettia järjestäjien toimesta.

Ainakin eräs kenkätehtaan omistaja/johtaja Risto komean Laverda'n; italian moottoripyörätehtailijan ylpeyden kera ja juttelimme ja siihen siunaantui lukuisasti hällisevää seurakuntaa. Risto oli kaikkien tuttu.

Hyvä seuramies.

Se oli normi kesäleirikuvio pikku tehtävineen ja illan koristeeksi nuotiomakkaraa keskiraskaan kenttäkaljan kera.

Aamu oli pitkään hiljainen.

Koska sitten oli sunnuntai niin kansa alkoi kerätä itseään ja kampeitaan. Loppuseremoniat olivat kuivahkot ja lyhyehköt pienpalkintojen kera.

Sitten moottorit jyrähtivät, parahtivat, papattivat, pärisivät, surisivat, narisivat, kitisivät, rähähtelivät menon tuskaisaa riemua...

Aukiot alkoivat tyhjäntyä.

Kokeneemmat totesivat, että näillä seuduin tiet ovat kaitoja ja meitä – taisi olla kahdeksaisensataa pyöräkuntaa:

1972

Ämmänsaaren Shell

Ranua/Simojärvi

830 henkilöä

– eivät mahdu edes kaksi rinnakkain poistoväylille joten mietinnän jälkeen päätin lähteä vasta maanantaina. Siis hiljaista illanviettoa ja jutuskelua paikalle jääneiden – samanmielisten ruuhkanvälittäjien – kanssa iltapuhteena. Olivat pääosin lähipaikkakuntien – Lapin- ja Oulunläänin sekä jokunen PohjoisKarjalan pyöräilyveikkoja. Hyttysiä oli kyllä selvästi enemmän.

Telttaan. Vauhdilla ja vetari kiinni. Uni maistui....

Aamun aurinko – teltan lämmittää. Retkeilijän tavanomainen aamulaulu.

Mutta mikä kumman humina? Tuuli? Ei teltta lepattanut.. Joku kone? Teltan vetari auki aamuasioille:

JUMALATON **pilvi** hyttysiä mäkäröitä kiehuun ympärillä! Huidoin; hätistelin niitä tuskin onnistuen aamutoimissani miten kuten ja pöksyssäkin niitä sitten pirisi...

Ilmeisesti täältä tulee häipyä ensi tilassa. Samaa huitomista oli muidenkin moottoriteltojen luona.

Mutta huikoi. Aamupalaa. **Camping-GAZ**-kaasukeitin esiin ja hernekeitotölkki tulille. Tuli muuten ritisi... !? Nöh: änniäisiä liekeissä.... Sain haarukka-veitsi-lusikan eteeni ja puhaltelin keitostani syömälämpöön. Mutta se oli **MUSTA**!? Ja kihisi: mäkäröitä ja hyttyseliöitä! Hyäähhh Yääk.... Näytin "tuorelihakeitosta" naapurin paikalliselle tyypille selityksen kera: "Eilen täällä oli ollut melkein tuhat henkilöä. Ne olivat hikihajuisella paikallaolollaan kutsuneet inniäiset syömään juomaan poraamaan tuoretta ihmistä joita meitä oli kerrankin riittävästi yhdentoista miljoonan kolmensadan tuhannen [yht.: 11 308 664 kpl] hyttys/mäkärän laumalle. Jotka nyt ihmettelivät minne se verijuomatarjoiluhenkilöstö oli kadonnut? Että me olimme sitten ainoat tarjokkaat.

Paikalliskaveri katsoi hyttystörppöä ja minua: "Syötkö tuon..?" Pudistin päätäni ollen irrottaa Jalostajan valmishernekeittopurkin loivalle lentokaarelle jolloin hän pyysi: "Annakko nä ton mulle?" Ojensin. Ja tämä otti monitoimilusikkapään kahvan alkaen kauhoa hyttysiä mäkäröitä hernekastikeessa reippaasti kitusiinsa...
[ettei hyönteisruoka oli ennenkään Suomessa aivan vierasta ollut]

Aloimme poistua paikalta. Tavarat kassiin, pussi pussiin: makuusellinen, telta alas nurin nippuun ja pussin. Pakaasit tarakalle ja punainen "monen (miehen) koon" nahkapuku ympärilleni viheriän välikkeinen Grandturismo-kypärä päähän {hyttysset pois välistä!} ja sitten ryyppyä 2T-koneelle. Jyrähdys enkä vilkaissut taakseni.

Vauhtia sai lisätä melkoisesti ennekuin hyttysset väsyivät lennollaan... Oikeastaan matka alamäkeen Etelä-Suomeen olikin yhtä alamäkeä. Löysin Oulun ja ruokapaikkakahvilan Shell-huoltamolta jossa konepyöräkin sai juodakseen.

Näin näppärästi vyöryin **KontioRallistani** kotisuuntaan vain parin kolmenko tankkauksen myötä. Ehkä ensi kesänä sitten uudestaan. Jonnekin uuteen toiseen paikkaan...

HULTO

(Kuten mainoskilvessä [edelleen 2019 ;-] todetaan Kitee-Rääkkylä-tien risteyksestä etelään menen. Teksti huomioitu jo 60-luvulla **SEURA**-lehdessä :-)

Kilometrejä kertyi.

Ah: huoltokirja.

Olimme ystäväni (ollen edelleen) ja koulutoverini Timin kanssa saaneet sovittua Bensow'in MP-myynti/huollon kanssa, että takuu ei raukea Timin tai minun tehdessä asianmukaiset huoltotoimet omille moottoripyörillemme.

Joten toimeen.

Oli minulla huoltohalli: Os-LaAUTOn auto/traktori/leikkuupuimuri/moottorisaha/ruohonleikkuriHuoltohalli ;-] Sinne. Pesin ensin kilometrin-nielijäni. Kun moottoripyörän pesee kunnolla niin siihen tarvitaan myös hammasharjoja tiukkoihin paikkoihin, noin viisi (5) kpl (tohjoksi) per pesu...

Sitten liikkuvien rasvaus: työnsin – en uskaltanut ajamalla – STENHØJ-ajosiltanosturin vasemmalle pyöräluiskalle. Touhusin siinä ja asentajat tulivat juttelemaan oman – viraapelitoimiensa – lomassa että onpas komea pyörä: kuin lujaa sillä pääsee?

Kehuskelun myötä säädin katkojan kärkiväli, puhdistin sytytystulpat ja säädin kärkivälit, säädin vaijerit, jouduin vaihtamaan takaparkin polttimon – muut olivat kumma kyllä ehjät {vielä :-} sekä kiristin/säädin rasvasin toisiovedon ketjun.

Sitten mieleeni tulvahti/**ulvahti sininen** ajatus: Kawasakini oli ollut hiljainen, tämä ei. Että kokeillaan: irrotin äänenvaimentimet: vähän niinkuin Timin kanssa **Fanøssa** – että jäljelle jäivät vain pakokäyrät. Laskin nosturin ala-asentoon ja kapusin moottorikonepenkille: virta (tankin reunan alla vasemmalla) pikku ryyppy ja kelpo potkaisu:

HELVETILLINEN **KONETYKINMOINEN** PAUKE PAPATUS ja ärjyytin: käänsin kaasukahvasta vielä lisää ääntä!

En kuullut; tajunnut asentajakavereiden singahdusta viereeni:

- SAATANA SAMMUTA SE VEHJE! ..hakaten olkapäättäni kovaan huutaen!

Räpyttelin korviani ja tajusin: virta-avaimesta se hiljeni. Muttei korviemme vinkuna...

Mulkoilivat pahasti palatessaan viraapeliaskareihinsa ja ryhdyin ruuvaamaan äänenvaimentimia paikoilleen...

Peruutin ajosillalta työntäen pyöräni sitten aika kauas hallin avo-ovilta ennen käynnistämistä ja kurvailin hiukan minäkin kaupungilla ennen Kaivokatu 9B:tä.

SPEED

Heiluimme miten hilluimme Porvoon seutuvilla.

Kova kisa oli kenen pyörä kulkee koviten?

Suukopua ja kerskaa lensi Unkalla ja Kiito-SHELLillä iltaisin malborojen kärytessä pienten kahvien kera.

Että kuka sanoi että mitataan: sitten on se selvä juttu. Josta Redo virnisti innoissaan.. Ymmärrettävästi:

Kawasakinsa oli se **51** 500 ccm johon oli asennettu katteet! Ja Cip-On-kahvat tietysti.

Sitten: mutta mitä ja miten?

Lahden tiehän oli järjettömän mutkainen, että - vinoilivat – mutkissa linja-auton etuikkunasta näkyi linja-auton omat takavalot.

Mutta: oli juuri jokin aika sitten valmistunut ihkauusi, miltei suora (!) tie Porvoosta Mäntsälään: valtatie 55.

Sen yli kaartui Luhdintien ylikulkusilta. Hei: jos sinne saisi merkkimiehen ja 55-tien varteen ajanottajan sekuntikellomiehen (miehiähän me kaikki tyynni olimme) niin heidän välillään voitaisiin mitata aika, sekä matka joista saataisiin nopeus pienellä laskutoimella.

Ensin piti saada sekuntikello. Jostain; joltakin se sellainen saatiin lainaksi. Sitten valittiin oikea ilta; ilta jolloin keli olisi neutraali, tuuleton ettei se vääristäisi totuutta. Ja mitata mittamatka.

Mietittiin miten: kenellä olisi tarkin matkamittari?

Kompromissi: kaikki ajoivat määrämitan; n. kilometrin ja katsottiin matkamittareista kymmenesosat ja laskettiin keskimäärä: sinä oli kilpakilometri ! :-)

Siitä sitten lähdettiin kulkueena illan pitkään Mäntsälän uudelle tielle Nro 55 SEO:n huoltikan pihalle

suunnitelmaa: No, ensin matka. Ensimmäinen kiinnekohta eli mittamatkan lähtö olisi se aivan juuri ylikulkusillan alla. Nopeushan mitattaisiin ”lentävällä lähdöllä” eli ennätystä ennättävä pyörä ottaisi jo vauhtia noin kilometrin ennen Hänninmäkeä; Luhdin siltaa. Ja sen ali. (toivottavasti).

Mittakellomies olisi tarkoin tuon keskimääräkilometrin päässä. Ja ajoitus tapahtui valon nopeudella: sillalla oli valomerkkimies jonka moottoripyörässä lähivalot näkyivät sekuntimiehelle joka vahtisi valonvaihdon. Sillä sekunnilla mitattavan pyörän vonkaistessa juuri sillan alitse moottoripyörä sillalla naksauttaisi kaukovalot kohden mittamiestä joka painaisi sekunttarin niksuttamaan.

Ihan hyvä idea. Näin tehtäisiin.

Jossain vaiheessa oli Edankin vuoro.

Hänninmäen takana käänsin **ZD-263**:n etelään ja väänsin kaasukahvaa ja vasemmalla polkiessani vaihteita (joita oli viisi ja vapaa) painautuen tankki vasten litilitteäksi puristain kaitoja ClipOn-kahvoja tuijottaen vastaan syöksyvää maatietä. Mittarit vipattivat silmissäni ja myrskytuuli jytyisi kypärässäni moottorin parkuessa jakojen välissä....

Mittamiehen vilahtaessa ohitseni – tai oliko se päinvastoin? – hellitin ja hiljensin hillitysti lopulta päästen kääntämään takaisin pyyhkien kyyneleitä silmistäni – ihan pelkästä silkasta ilosta...

Oli mittamiehellä sekunnit ylhäällä mutta sanoi laskevansa sitten Unkalla Bar-Baarissa ne matkasta tuntikilometreiksi kaikkien kavereiden sekunnit yht’ aikaa. (se oli kynäkäsipeliä ruutupaperilla – siihen aikaan) Tuijottelimme etäiselle sillalle.

Oli kuulemma Redo vuorossa Kawasakeineen. Odotimme jännittyneinä.

Ja sieltä tuli. Valon tuikahdus sillan alta ja sillalta vaihtui kaukovalo: nix sanoi ajanottomiehen peukalo. Jännitimme. Vasta melkein kohdallamme Kawasakin ujjellus iskeytyi korviimme ja punainen salama singahti ohitsemme. En kuullut sekunttarin STOP-nikсахdusta mutta mittamies oli tyytyväinen kirjoittaessaan A5-lehtiöön ajan jota utelimme.

Sitten oli myös hänen vuoronsa. Kello annettiin varamiehelle ja Mittaristi hyppäsi pyörälleen luvaten kyllä päihittävänsä Redon lukemat.

Meni. Odotimme.

Vihdoin sieltä valo tuikki ja kaukovalo ajoitti alituksen – siis sillan...

Sekuntikello niksahti ja seurasin osoittimen nykivää kulkua kellotaulun laitoja osoitellessaan.

Aika saatiin. Aika lähelle Redon Kawasakin tulosta. Muttei ollut nopeampi...

Vielä piti vaihtaa "valomiehen" kanssa merkkivalopyörää, että hänellekin saataisiin aika.

Se kävi jo työryhmäruutiinilla.

Ja keräännytettiin Unkalle kahvien ääreen: omani oli laskennallisesti 183 kph. Ja – kuten odotettua Redo kellotti komeat 218 kph...

Redo oli siis porukan vauhtikunkku!

Jonka arvonimen kunniaksi mentiin ottamaan ihan isot kahvit KiitoShell'ille.

PRÄTKÄKERHOTILA

Arto oli meitä vanhempi. Mutta tunsimme meistä muutekin useampia kavereita.

En tiedä mikä oli hänen suhteensa siihen maatilapaikkaan Veckijärvellä; Veckijärventien varrella siinä kaarteessa Veckijärven koulun jälkeen maalle menen ennen Tervajärveä oikealla.

Mutta syksyn ahdistuksessa saimme kutsun sinne entiseen (kai) tallirakennukseen jossa oli valkokalkittu huone kokoontumiskäyttöömme.

Siitä tuli prätäkätupa loppukesästä 1972.

Elokuun hämärissä alkoi pyöräporukkaa löytyä pihakujalle ja tuvassa alkoi olla melkoinen sanojen pölinä.

Joillain oli tyttöä mukana takapenkillä, porukkaa oli ihan mukavasti harva se ilta. Juteltiin, nautittiin kun ei sarviin heti ollut tarvetta kiirettäkään..

Artsi oli mukava sopuisa ja isällinenkin isäntä.

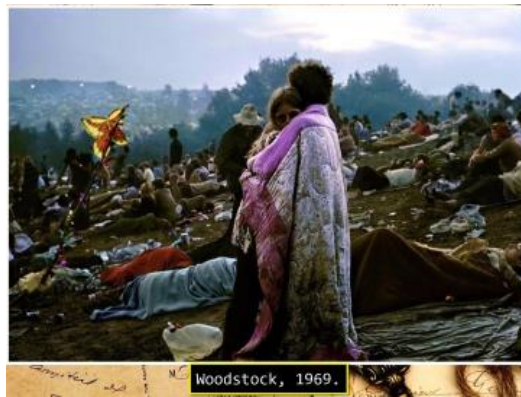
(Kävelen nyt vanhempieni haudalle Arton hautapaaden ohitse)

Tunsin melkein kaikki jo vuosien myötä Porvoolaisina. Outolintuna oli joku hoikka pitkähäkö, ehkä hiukan porukan keskivertoikä vanhempi kaveri. Oli kiinnostunut – paitsi konepyöräilystä, niin – musiikista.

Siitä juttelimme toisinaan ja vertailimme eri yhtyeitä, lauluja, LP-levytteitä hyvässä yhteisymmärryksessä.

Kerroin mielissäni, että olin ostanut Green&Green-liikkeen vieressä olevasta levykaupasta hienon 3-äänilevyn jota soitin mielelläni kotona pari vuotta aiemmin ostamallani TELEFUNKEN "Musiikkitykillä" – kuten mainoksessaan mainittiin – ja joka teho oli peräti 30 W kanava. Ula-radio ja levysoitin kanssa.

Levyäni oli kolmois-LP **Woodstock : music from the original soundtrack and more – 3 record set by Cotillion SD3-500.**

Iconic picture of Woodstock Music Festival

Tää tyyppi lupasi ja sitten toi minulle pari omaa levyään: ihan oikein RollingStones'in 28 parasta, suosituinta kappaletta.

Vähän mietin mutta toki kohteliaasti sanon kyllä kuuntelevani ne. Joten levyt vaihtoivat omistajaa (!). Se toinen LP:ni oli [RENAISSANCE](#)- yhtyeen esikoisLP "[RENAISSANCE](#)" josta pidin myös *ClasicProgena* Illat muutenkin olivat rattoisia muistellessa – komeasti liioitellen – kesän urheita moottorimatkoja kuka minnekin. Ja porukkamme tytötkin kuuntelivat näitä sankaritarinoita. Vähän kummastelin kun poikien matkapaikkakunnat olivat "aika lähellä" sadan – parin kilometrin ....

TYTTÖ

.oli oikein sievä. Kiva ja miellyttävä. Monenkin katseen kestävä.

Oli pyöri siinä meidän mukana en tiedä miten mistä oli tullut. Tytön kaveri tavallaan emännöi kerhotilassa pitäen järjestystä vaativan tiukasti ja määrätietoisesti.

Kun eräänä iltana poislähdön aikoihin lähempänä puolta yötä se sievä pieni neiti sopeutui viereeni niin ystävällisenä melkein kuherrellen kyljessäni ja pyysi, että pitäisin huolta hänestä, että ehtii kotiinsa ennen puolta yötä? Sopiiko? Tottakai olin ystävällinen: sopii. Sano kun lähdetään. Kohta olimmekin sulkemassa ja lähtemässä kiitellen Artoa.

Neito kiipesi asettui satulalle taakseni painautuen tiukasti vasten puristaen kätensä ympäri vyötäröni – ja lähdettiin. Kertoen osoitteensa Porvoon "Velkalassa" (pientalokaupunginosa johon sodan jälkeen oli muuttanut henkilöitä jotka uskalsivat ottaa lainaa rakentaakseen oman 1½-kerroksisen kotitalon itselleen; perheelleen) jonne vein neitosen. Lähtiessään suikaten suukon poskelleni. Ja olin pyörtyä mielihyvystä – ajaessani kotiin hiljalleen leijuivat moottoripyöräni renkaat selvästi ilmassa . . .

Muutamaan iltaan en häntä nähnyt.

Kerhoillasta lähtiessäni sitten ajattelin tankata. Auto-Hellbergin edustalla oli SHELL-huoltoasema joka vielä oli auki. Sinne.

Ja kummakseni näin tuon tytön olevan porukkamme hiljaisimman pojan leipuristin kanssa Honda 350:n luona häntä kiihkeästi halaten suudellen .....

En ollut uskoa näkyä – uskoin nähneeni ..... näkyjä .....

Niin se sitten katkesi ennekuin oli päässyt alkuunkaan...

Et silleen...

LP

Jossain vaiheessa olin saanut tarpeekseni vaihtolainaamistani LP:stä: "RollingStone" olikin "The Hamilton Band" jotka – kyllä – soittelevat vetelän surkeasti Rolling Stones'ien kappaleita siten, että kolmen minuutin normiesitykseen oli dumpattu kolme (3) pätkää tunnetuista, suosituista Rollareiden kappaleista . . . . . Niin niitä oli ne luvatut 28 suosituinta Rollari-kappaletta. Joo.....

Että minua oli petetty.

[John Hamilton Band - 28 Rolling Stones Hits \(Vinyl, LP\) | Discogs](https://www.discogs.com/...Hamilton-Band...Rolling-Stones.../28140...)
<https://www.discogs.com/...Hamilton-Band...Rolling-Stones.../28140...>

Arvio: 2,3 votes of 6

Pyysin takaisin omani ja tyyppi sanoi, että ne ovat vielä Lappeenrannassa. Hän tuo ne heti kuin käy siellä kotona. Sanoi osoitteenkin. Joka oli Itäisellä Kanavatiellä ja numerokin... Hän tuo ne heti ensi kerralla... Sen jälkeen tyyppiä en ole nähnytkaan. Enkä LP-levyjäni....

Tosin.

Hyvin myrtyneenä pari vuotta tuon jälkeen joudin marssimaan jälleen samaan levyliikkeeseen mutten sanonut "Toinen sarja Woodstock-3LP-levyjä, kiitos!". Ostin uudelleen 3LP:t - ovat vielä tallella – luojan kiitos. Ja. Nyt elokuussa tänä armon vuona 2019 tulee tuosta tapahtumasta CatsKill'in Farmilla Woodstockissa tapahtumasta viisikymmentä (50) vuotta. Jota maailma juhlistaa Love Peace and Music juhlaa laajemminkin kuin pelkästään Hippit.

IMATRAN AJOT 1972

Porvoossa oli pientä kuhinaa josko mentäisi kimpassa katsomaan ImatranAjot ?

Puolesta ja vähän vastaankin..

Kun viikonloppu alkoi olla lähellä edessä – havahduimme.

Kotiväelleni – äitini – kerroin minne menen. Mutten, että millaisessa porukassa :-)

Viiteryhmäni; Porvoon Prätäkäjengi (epävirallinen) pyöri jo torin ympäri.

Redo oli saanut kuskin pyörälleen joka sitten johti joukkoja itään, Loviisan suuntaan. Ja silleen..

Siellä seassa ajelehtiessani matka meni varsin kohtuullisesti vaikka ryhmä hajoili pienempiin joidenkin kyllästyessä sopuisaan 120 – 140 kmh matkavauhtiin kadoten edellämme siniseen savu-
 usvaansa...

Silloin ei vielä ollut yleistä nopeusrajoitusta maanteillä. Kaupungeissa oli 50 kmh rajoitus joiden läpi jouduimme ajamaan: ei ollut ohitusteitä yhtäkään vielä.

Lappeenrannan jälkeen haahuilimme hetken, tankaten ja jotain pientä purtavaa: sitten Imatran viittojen mukaan prätäkävirrassa (!).

Se edellä kiitänyt Imatralainen ryhmämme jäsen odotteli kauppalan rajalla minne olimme jääneet...?

Ja ohjasti meitä kotipihaansa. Joka oli – mielenkiintoista kyllä – sen kilparadan varressa, piha ja omakotitalo.

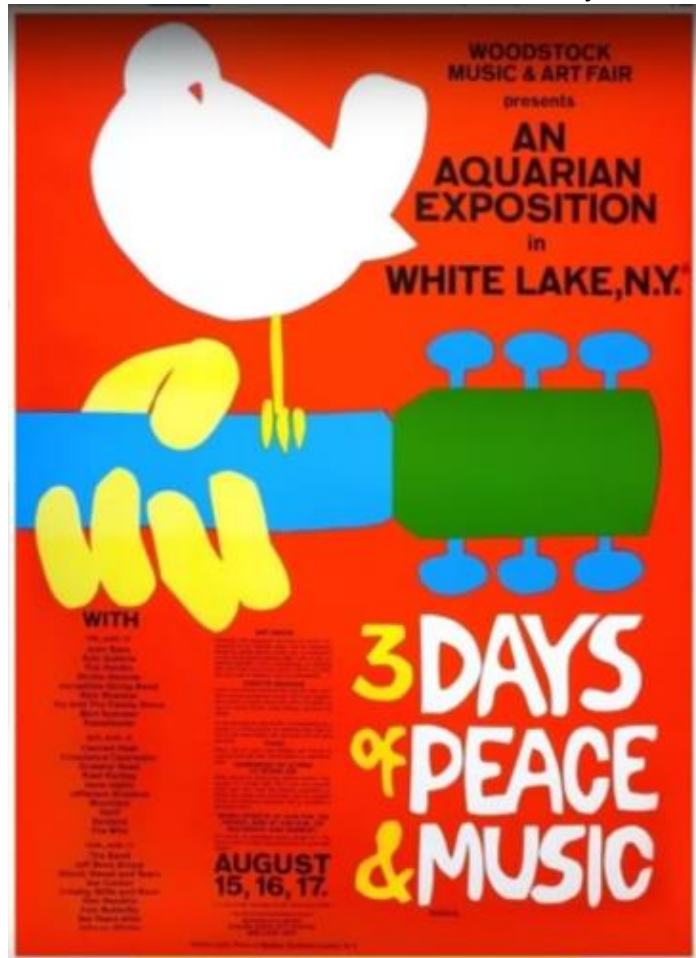
Jossain oli varikko. Sieltä kuului jo moottorikoneiden rääkäisyjä kiljahduksia: harjoitusajot...

Pyörimme pihan partaalla. Väkeä alkoi olla jo tungokseen asti...

Kukin seikkaili tavallaan, menin sinne tänne katsomaan ja sitten järjestysmiehet huutelivat RATA VAPAAKSI! KAIKKI POIS RADALTA, RATA VAPAAKSI !

Näin kävi.

Ja ensimmäiset kilpaveikot kiisivät ohitsemme vilahduksina kimeän konekiljunnan saattamana. Oli kyseessä pikkuluokat... Sinervä pakosavu kulkeutui leppeässä tuulessa tuoksuen kiehtovasti risiiniöljyvoitelulle...

Sitten tuli lisää ja tauko, isommat luokat kokeilivat ovatko kilpakoneet ja -kuljettajat kunnolla kunnossa... Nyt oli toinen ääni kellossa: raakaa karjuntaa korvat soiden tukkoon siinä radan lähellä syvässä ihmismeren vellonnassa.

Hyvän aikaa eturintamaan katsojien väliin tunkeuduttuani seurasin menoja. Ne vilahtivat niin ohi että tuskin päätään ehti kääntää siinä kynnärpäiden huojunnassa.

Kohta tuli tauko.

Kansa alkoi valumaan nakkikioskien hattaroiden virvokkeiden tilapäismyymäläkoijujen eteen pitkiksi jonoiksi. Lopulta sain nakkisämpyläni.

Etsien porvoolaisia. Ei vain löytynyt...

Iltapäivällä harjoitusajot jatkuivat.

Oli jotakuinkin samaa. Jännitettävää oli vain, jos jokin konepyörä piiputti: sen kuuli surkeasta räpsyvästä katkeilevasta äänestä kuskin epätoivoisesti kamppaillessa saadakseen kilpavälineensä kiertämään vielä radan sen vajaan kierroksen mikä oli matkaa varikkoalueen portille ja kaluston pelastautumiseen mekaanikkonsa hellään hämmentyneen hätäiseen hoivaan...

En kunnolla päässyt vajaapituisena ;-) näkemään ihmisten välistä enkä läpi, niin niin risiiniöljyisestä ilmapiiristä peruutin oikeitten ihmisten ilmoille ja lähdin haahuilemaan Imatran iltapäivään miettien minne porvoolaiset olivat kadonneet.

Väkeähän oli. Muistelin missä olikaan sen "Lappeenrantalaisen" talo täällä Imatralla jonne siis menin. Pari kaveriani siellä touhusi ja lähdimme keskustaan (!) katsomaan iltapalaa ja illanviettoa.

Nakkikioskiltahan se alkoi.

SIPOOLAINEN

Jostain pölähti se Sipoon Tyyppi.

Hänen; heidän – oliko – kesähuvilansa oli Nikkilän takana (Porvoosta katsoen) ja olimme, olimmeko kerran käyneet siellä porukan kanssa hänen opastaessaan meitä pihaan.

Vähän kehuskeli kaitaa soratietä mutka pihaan: "Fajilla on sellainen iso Chrysler (50-luvun mallia), että se on niin iso ja pitkä, ettei se pääse pihatien jyrkästä mutkasta kuin sudittamalla (peräluistoon) kääntymään pihaan.

Hänellä oli "Pikku-Suzuki" eli 250 kuutioinen..

Ehkä se vähän vaikutti asenteisin "viis-satasten" keskellä.

Näin Imatralla jäin jotenkin norkoilemaan hänen kanssaan. Hän oli (on?) varsin johtajatyyppejä suhteellisesta pienuudestaan huolimatta.

Hetken pyörittiin siinä. En tajunnut, että hän "katsasti naisia". Ajelehtiessamme himmenevässä kesäillassa jo jossain Imatran – Lappeenrannan välimaisemissa puolimaanseudulla näimme kaksi neitoa tien varrella.

Sipoolainen muitta mutkitta pysäytti viereen; minä perään enemmänkin kuuntelemaan. Juttu sujui ja kohta se isompi Leidi asettui Sipoolaisen taakse halaten vyötäröltä. Ja olihan pakko ottaa se sievä, kevyempi neitokainen taakseni minusta pitelemään ja niin lähdimme etsimään – yösjäa...

Ajelimme päämme pyöri käännyimme takaisin ja sitten tuonne mutta ei; eikun tuonne...

Jossain vaiheessa pysähdyimme miettimään että mitä kesäyötä tämä tällainen oikein oli? Ympäri kaahailemista... Vai...?

Jolloin Sipoon pikkumies vakuuttavasti tuli ilmoittamaan, "...että kun sinulla on tuo isompi pyörä niin sillä on parempi; helpompi kuljettaa tätä isoa tyttöä..." Olin vastahankaisen oloinen mutta pomoluonne on Johtaja.

Joten sievä pienempi vaihtoi Sipoolaisen taakse kiristyen vyötärölle tiukasti ja Suzukini heilahti toisen kiivetessä satulaan taakseni ottaen minut otteeseensa...

Olin myrtynyt. Tämä meni niin väärin.

Ja ajoin. Sipoolaisen perässä kaarrettiin asfaltilta soratielle ja sivuun jonkin satunnaisen ladon laitaan: pyörät sinne taakse, etteivät näy...

Kömmimme; kahlasimme heiniin, parit eri puolille...

Epäröivästi kaivauduimme puolittain pehkuihin...

Silittelin tai jotain runsasta naistani joka ynisten vikisten vastusteli vetäytyen kauemmas kuivaheinikossa...

Ei siitä mitään tullut... Oliko neitonainen loukkaantunut tai jotain mutta kävi ynseämmäksi eikä minulla ollut dominanssia – minulle – outoon tilanteeseen... Jäimme runsaan metrin etäisyydelle toisistamme..

Hän nyyhkytti; itkikö hiukan...?

Ja siinä heinissä maatessani äärimmäisen yksin kuulin heinäkasautuman toiselta puolen juttelua, kikatusta ja ystävällistä keskustelua vaikka kuinka kauan hyytyessäni horteeseen palellen heinissä kuten viime kesänä Kawasakin kera jossain Hollolan takana...

Aamu oli yhtä kaikki ankea.

Neidot karkasivat ryhmäpissalle ja kävimme vuorotellen ladon sinustalla...

Tyttärethän piti palauttaa ihmisten ilmoille ja ruokamahdollisuuksien ääreen kukin.

Että – missäs se Imatra nyt oikein olikaan?

Kiittelivät keskustan liikenneympyrän luona lähtien omille retkilleen ja me katsastimme paikallista aamupalaa...

Ja sen liikenneympyrän keskusnurmikolla rengasmaisen sinisen kiertoliittymämerkin juuressa oli notkoselkäinen harjatelta . Joka nytkyi hytkyi aamun viimeisestä . . . .

Löysimme kioskin. Sämpylää, makkaraa välissä ja limpparia...

Aamu alkoi.

Halusin löytää Porvoolaisia. Sipoolainen huristeli jonnekin joten ajelin etsivänä jonnekin Imatrankosken yli radan tuntumiin. Jossa kilpakatsojakansa alkoi heräillä ja kerääntyä katsomaan aamun virittelyjä ratatoimien yhteydessä.

Kävin sankentuvassa väkijoukossa kahlaten sen pitkän kaverin talon pihalla. Outoja moottoripyöriä piha sikin sokin.. Ovet kiinni. "Ei kotona"... Eikä tuttuja kavereita missään...

No.

Kisathan alkavat kohta. Työnnyin ihmisten – ovathan motoristitkin ihmisiä, ainakin jonkin verran – lomitse pyrkien radan viereen. En ihan päässyt. Mutta niskojen olkapäiden käsivarsien lomista näin sentään jotakin. Ja KUULIN! Moottoriulvontaa pauhua ulvahtelua joiden yli kuuluttajan kaiutinaani selosti tilannetta josta – selostusäänestä tai kilpatilanteesta – ei/en selvää saanut.

Sen päivän pyöriskelin siellä radan – Vuoksentie (joka varrella norkoilin) – Savikannantie – Pietarintie – Linnankoskentie ja takaisin – kiekkoa kiisivät – mikälie kilpaluokka – jo rataa kuumeisella kiireellä.

Taukoja luokkien välillä ja kiljuvat pikkuluokat vaihtuivat kumeaäänisiin isompiin pyöräluokkiin. Siellä sekasotkussa ihmisten lomassa ajelehdin kilpapäivän kunne torvikaiuttimet torvesivat suoran lähetyksen palkintojen jaosta jossain tuonnempana sankimman yleisjoukon takana...

Mietin; kiirehdin pyörälleni etten joutuisi pahimpaan menoruuhkaan.

Ruuhka oli ehtinyt edelleni: kaikki - tuntui – valuiivat kiireellä autoilleen, prätäkilleen ja linja-autoasemalle.

Seisoinkin sitten siinä sen pitkän kaverin pihassa hyvän aikaa, varmaan toista tuntia. Odotellen.

Odotellen häntä paikalle tai teiden aukeamista Suzukini verran.

Ei ketään tuttua. En olettanutkaan porvoolaisia enää näkeväni moisessa väen tungoksessa..

Aurinko jo kellotti heinäkuisessa illassa puolitangossa joten aloin työntyä jälkijoukossa ajaen kohti Lappeenrannan tietä; Lappeenrantaa josta edelleen sekalaisessa auto/moottoripyöräjonossa 7-valtatietä länteen.

Oudoissa ympyröissä sitten illan jo hämärtyessä; viilentyessä savuun Porvooseen itsekseeni ja parkkeerasin jälleen Kaivokatu 9:n portin sisäpieleeseen.

Äitini syvän huolestunut ilme kirkastui . . .

SYKSYLLÄ

Jo mietin T500J:n vaihtamista. Mihin? Katselin Suzukin myynti-ilmoituksia Oy Bensow AB:n sivumainoksista. Käydäkö Hesassa katsomassa myymälässä?

Voisin samalla käydä vilkaisemassa kevään (1972 helmikuu) sairaalan tyttöjä...

Joten kiersin sitten sitä kautta. Jätin Suzukini Mäntytien alkuun:

(Hesan seudulla oli silloin kolme ! (3) Mäntytieta: karvaasti olin kokenut sen Soturikylän – KrigarsByn Pesulan Tvätteri:n pyykkiauton kuljettajana: asiakasosoitteen oli Mäntytie 8 D 57. Ja tulini; olin tämän saman tien alussa etsiessäni kahdeksikkoo joka toki löytyi mutta kerrostaloporrasta ”D” ei – tosiaankaan – ollut missään vaikka kuinka kiersin taloa: oli vain A, B ja C mutta ei D:etä? Vaikka selasin miten karttaoppaanani olevaa Helsingin Puhelinluettelon karttasivua niin Mäntytie 8 oli tässä! Muttei Deetä. Joten pyykkienouto jäi onnistumatta...

KotoPorvoossa sitten pyykkipäällikkö Adiel Karmi vihoitteli minulle, että se oli jossain – oliko – Mankaalla samaniminen katu: että sinne! Sieltä olisi pitänyt se pyykki hakea asiakkaan kotoa: Mäntytie 8 D 57-.stä...

Itse asiassa tuohon aikaan oli Helsingissä ja lähipaikoissa kolme (3 !) Mäntytieta...

Pyyhkeitä tuli. Ei pesulasta vaan siis sanallisia...

Nyt menin kävellen loppumatkan Meilahden pääovesta hallin halki alas sinne missä oli osasto 011 ja jäin ”iskulausetta” mielessäni hokien keräämään itseäni...

Panssarilasioven takana liikahteli vaaleamekkoisia...

Ja tuli lähemmäksi. Ja ovesta: eteeni kysyen mitä hain? Että hän voi pyytää jonkun sairaanhoitajan kertomaan jos halusin tietää jotain asiastani?

Ja sanoin hokemani: ”Voisitko tulla kanssani kävelemään...?”

Tämä totesi, että ei seurustele potilaiden kanssa. Mutta hän pääsee klo 9 ja tulee pääaulan kautta.

Kääntyi takaisin osastolle ja rautakehyksinen panssarilasiovi kumahti kiinni.

Se oli elämäni pisin kolme tuntia.

Tuli kulki ohitseni vilkaisemattakaan. Nousin seurasin.

Kadulla astelimme vierekkäin.

Toki puhuimme... En sanaakaan muista mitä puhuimme.

Sitten hän halusi kotiin. Se oli Luuvaniementien hoitaja-asuntolakerrostalo.

Tarjosin hänelle kyytiä: moottoripyöräkyytiä. Hän suostui ja lähdimme alas Tukholman katua, oikealle ja Niemenmäkeen. Ja ylös viidenteen...

Sillä tiellä vielä olen.....

(47v.....)
